

С Я Б Р У

Калі сціснецца сэрца ў адчаі
І ў бяссіпні павіснуць рукі, —
Я цябе з надзеяй чакаю,
Мой збавіцель ад зла і мукі.

Ты прыдзі ў прытулак горны
Шчырым сонцам, добром
бязмерным, —

І развеецца смутак чорны,
Зноўку вернуцца моц і вера.

В Е Р А

Будзе вечнасць глядзецца ў вочы
Задумённасцю ціхай поўні,
Будуць вернасць вусны прарочыць,
Будуць рукі — пляшчоты промні

□□□

Я — бы цягнік. Гады мае — вагоны...

Усё болей іх, цягнік усё расце,

Ды сэрца — паравоз неўгамонны,

Разгон бярэ, пастукае часцей.

І радасна, і крыху страшнавата

Ляцець і захлынацца ад вятроў.

Але лячу... На ўздых бяру

заўзята, —

Упартасці пазычыць нат гатоў.

Жыццём маім нагружаны вагоны,

Адказна, бо жыццём жа як-ніяк...

Так хочацца, прымчаўшыся да

скону,

Убачыць, што цягнік — не паражняк.

ЗАЙЗДРОСЬЦЕ!

Зайздросьце, хлопцы,
салігорцам —

Маім сябрам і землякам:
Трымалі іспыты па-геройску
На горды тытул гарняка!

Яны, як выклік сутарэнням,
Ідуць дарогамі вякоў.
Чытаюць хітрыя спляценні
Імі пакораных пластоў.

І што там іншыя прафесіі —
Для іх другіх не існуе.
Свае ў шахце ёсць прафесары
І аспіранты ёсць свае.

Так, нездарма іх лічаць
моцнымі,

Другія гэтак ці змаглі б —
Гаспадарамі паўнамоцнымі
І пад зямлёй, і на зямлі.

Зайздросьце, хлопцы,
салігорцам —
Маім сябрам і землякам!

□□□

Мой кожны дзень — у роздуме
глыбокім,

І кожны дзень мне дорыць
адкрыццё..

Хачу ўбачыць свой паверх
высокім

У звонкім доме з назваю:
ЖЫЦЦЁ!

І не лаўлю шчаслівыя імгненні,
У кожным кроку — тысяча разваг.

Нясу, як сцяг, высокае імкненне,
Нясу, як лозунг, сонца ў вачах.

І што ні дзень — страчаюць
перамогі,

І я вышэй... А я ўсё вышэй!..

Вядуць прыступкі — цяжкія
дарогі —

Да сонца і да мудрасці бліжэй.